

- Po drugie, uzasadnienie decyzji – zgodnie z którym znak towarowy nie stanowił przedmiotu używania dla dodatków do żywności nieprzeznaczonej do celów medycznych, poprzez wskazanie, że niektóre poszlaki przemawiają przeciwko takiej klasyfikacji, bez wskazania, dla jakich towarów znak towarowy był ponadto używany – nie jest wystarczające.
- Po trzecie, nie przeprowadzono zróżnicowanej kontroli kwestii, czy „pastyłki do ssania” dystrybuowane z tym znakiem towarowym stanowią suplementy żywnościowe (nieprzeznaczone do celów medycznych), nie wyjaśniając, z jakiego powodu nie przeprowadzono podniesionego rozróżnienia.

Ponadto wnoszący odwołanie podnosi zarzut szczegółowy dotyczący naruszeń prawa przy wykładni i stosowaniu art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009:

- Po pierwsze, błędną kontrolę w świetle art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009; nie rozpatrzono, czy znak towarowy – w formie zarejestrowanej lub w jednej z form innych niż zarejestrowana forma niemających żadnego wpływu na charakter odróżniający [art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009] – był używany dla dodatków do żywności nieprzeznaczonej do celów medycznych.
- Po drugie, klasyfikację znaku towarowego jako wskazówki opisowej w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ wnoszący odwołanie nie ma de facto żadnej możliwości używania znaku towarowego w sposób, który nie jest opisowy, w charakterze znaku towarowego dla towarów „Cytus”, które opierają się na roślinie *Cistus Incanus*, mimo że w ramach rozpatrzenia na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 Sąd powinien był wskazać, że znak towarowy ma przynajmniej przeciętnie odróżniający charakter.

Co więcej, wnoszący odwołanie zarzuca sprzeczne i niewystarczające uzasadnienie przy stwierdzeniu braku rzeczywistego używania dla dodatków do żywności nieprzeznaczonej do celów medycznych unijnego znaku towarowego nr 001273119 „Cytus”, zgodnie z art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009:

- Po pierwsze, ma miejsce sprzeczność w zakresie stwierdzenia, że pisownia znaku towarowego zawierająca literę „y” zamiast litery „i” nie wystarcza, aby wykazać używanie w charakterze unijnego znaku towarowego, a także że jednocześnie stwierdzono, iż nie stwierdzono zatem żadnej bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.
- Po drugie, brak uzasadnienia w zakresie, w jakim Sąd nie uzasadnił, z jakiego powodu konkretna forma używania znaku towarowego nie spełnia wymogów określonych w art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Wreszcie, wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie prawa przy wykładni i stosowaniu art. 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009: Sąd naruszył prawo, błędnie stwierdzając, że Izba Odwoławcza nie przedstawiła żadnej uwagi dotyczącej podnoszonej bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U.2009, L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 lutego 2017 r. w sprawie T-16/16, Mast-Jägermeister SE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 25 kwietnia 2017 r. przez Mast-Jägermeister SE

(Sprawa C-217/17 P)

(2017/C 300/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Mast-Jägermeister SE (przedstawiciel: C. Drzymalla, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania wnoszącej odwołanie

- stwierdzenie nieważności wyroku Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. wydanego w sprawie T-16/16, w którym oddalono skargę i obciążono wnoszącą odwołanie kosztami postępowania;
- na wypadek gdyby uznano odwołanie za zasadne, uwzględnienie zarzutów szczegółowych pierwszego i trzeciego, przedstawionych w postępowaniu w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie jest skierowane przeciwko wyrokowi Sądu z dnia 9 lutego 2017 r. w sprawie T-16/16, w którym Sąd rozpatrzył wymogi dotyczące przedstawienia wzoru w celu określenia daty dokonania zgłoszenia, co się tyczy konkretnie zgłoszeń wzorów nr 2683615-0001 i nr 2683615-0002 (kubków).

Zaskarżony wyrok narusza art. 46 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 36 i 38 wspomnianego rozporządzenia w zakresie, w jakim Sąd orzekł, że z ducha i celu tych przepisów wynika, że zgłoszenia nie powinny być traktowane jako zgłoszenia wzorów wspólnotowych, gdy EUIPO jest zdania, że istnieje niepewność lub dwuznaczność dotycząca przedmiotu ochrony dokonanych zgłoszeń wzorów. Jednakże zdaniem wnoszącej odwołanie ze znaczenia daty dokonania zgłoszenia wynika dla zgłaszającego, że przedstawienie wzoru nie może podlegać rygorystycznym wymogom i że dla celów uznania daty dokonania zgłoszenia w rozumieniu art. 38 rozporządzenia nr 6/2002 art. 36 ust. 1 lit. c) wymaga jedynie zdolności fizycznej przedstawienia wzoru do bycia odtworzonym.

Wbrew temu, co stwierdził Sąd, nic innego nie wynika z art. 4 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 2245/2002 w związku z art. 10 ust. 1 lit. c) i art. 10 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia. W zakresie, w jakim z przepisów tych wynika, że przedstawienie wzoru powinno być wystarczającej jakości, aby możliwe było wyraźne rozróżnienie wszystkich szczegółów przedmiotu, dla którego żądana jest ochrona, przepisy te dotyczą jedynie zdolności fizycznej przedstawienia do bycia odtworzonym. Jest tak zatem w szczególności, jeżeli uwzględnia się fakt, że jedynie do zgłaszającego należy określenie przedmiotu zgłoszenia, czyli tego w odniesieniu do czego żądana jest ochrona. Wreszcie ostateczny zakres ochrony wzoru jest w każdym wypadku określany jedynie i wyłącznie przez sąd rozpatrujący powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do wzoru.

W zakresie, w jakim rejestracja wzoru mogłaby wywołać niepewność prawną dotyczącą przedstawienia, rejestracji można odmówić, jednak nie przyznania daty dokonania zgłoszenia, która jest bardzo ważna dla zgłaszającego, mając na względzie reguły wskazane w art. 4 lit. A konwencji paryskiej, dotyczące pierwszeństwa wynikającego z pierwszego zgłoszenia.

W tych ramach Sąd pominął jednoznaczne brzmienie różnych reguł wskazanych w art. 46 ust. 2 i 3. Na mocy art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, jedynie gdy braki dotyczą warunków wskazanych w art. 36 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, zgłoszenie nie będzie rozpatrywane jako zgłoszenie wzoru wspólnotowego. Jednakże co się tyczy przedstawienia wzoru, art. 36 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia wymaga jedynie, aby to przedstawienie mogło być odtworzone. Na mocy art. 46 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 inne braki, w szczególności te wynikające ze stosowania rozporządzenia nr 2245/2002, mogą skutkować jedynie odrzuceniem zgłoszenia, po przyznaniu daty dokonania zgłoszenia. Zdaniem wnoszącej odwołanie wynika to z odesłania dokonanego w art. 46 ust. 3, w art. 45 ust. 2 lit. a) w związku z art. 36 ust. 5 rozporządzenia nr 6/2002.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 15 maja 2017 r. – Ramazan Dündar i in./Air Berlin plc & Co. Luftverkehrs KG

(Sprawa C-253/17)

(2017/C 300/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ramazan Dündar, Carolin Wenzel, Antonia Genovese, Jan-Maximilian MüggE

Strona pozwana: Air Berlin plc & Co. Luftverkehrs KG

Pytanie prejudycjalne

Prezes Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej postanowieniem z dnia 20 czerwca 2017 r. wykreślił niniejszą sprawę z rejestru.